

G. F. B. bluzok, **G. F. B.** harisnyák, **G. F. B.** selyem fehérneműk, csakis egyedül kaphatók cégünknel.

Pollák Testvéreknel.
Széchenyi-tér 17. Csekonics-utca 6.
Unió tag. Kalász tag

Valahol olvastam,

hogyan Maurice Maeterlinck, a költő nyilatkozik az öregségről. Az egyik francia irodalmi lapban szólal meg a sejtelmes árnyak finomszavú, kutató elméjű költője és így ír a következő esthomályról, életének alkonyáról:

„Az öregség küszöbén hátunk mögött tudjuk mindazt, amit ifju korunkban magunk előtt láttunk és a jövő értelmezésében magunk számára bírhattunk. Mennyi nap, hónap, év, mennyi erőfeszítés, mennyi nyomorúság azért, hogy elérkezzünk valahova. Kinek volna kedve újra kezdeni, ha tudja, hogy semmi sem változik még mindabból, ami bekövetkezik? Ha elérem nyolcvan évemet — amelyet egyáltalában nem kívánok —, vajon megtudok-e valamit végzetem lényeges pontjai tekintetében? Ime, itt vannak az öreg napok, amikor nincs szükségünk többé magunkra, amikor nem élünk már többet magunkban és amikor kezdünk boldogok lenni, hogy nem leszünk többé. Egyik korombeli barátom kérde tőlem, hogy mit gondolok az öregségről, amelyben most már nyakig benne vagyok? Hogy mint jelent, mit hozott nekem? Megmondom őszintén, hogy nem ismerem. Az örömök elhagytak, nem tetszenek többé. Kétségtelen, közelebb vagyok a halálhoz, de én mindig a közelében álltam, mert sohasem különítettem el az élettől. Ez a kettő majd akkor válik el egymástól részre, amikor éppen akar. Nincs semmi okom megváltoztatni mindazt, amit teszek, vagy gondolok. Mindig úgy cselekedtem és mindig úgy gondolkodtam, mint akinek tovább kell mennie a holnap felé. Nincsenek igazságtalanságaim, amelyek jóvátételre szorulnak. Nem hiszem, hogy az utolsó órában más ember leszek. Mint ahogyan az élet kezdetén cselekedtem, mindig magasabbra szállottak reménykedéseim, mint ahol vagyok. Ismerem határait, amelyeket nem fogok túllépni sirbatételeim pillanatában sem. Azt tettem, amit tudtam. Ha nem cselekedtem jobban, azért volt, mert nem érdemeltem meg, hogy jobban cselekedjem. Hiába kísértem meg

áttörni azt, ami korlátozott. Tudtam, hogy ott van mindaz, amit nem ismerek, de sohasem láttam. Éveim ellenére most is megkísérlem, hogy eljussak oda. Mert mások tovább mennek, mások elérik azt, amit az én jóakaratom nem tudott elérni. Összefoglalva: kevés rosszat tettem, legalábbis amennyiben nem nevezük rossznak az igazság keresését. Még kevesebb jót, legalábbis, amennyiben jónak nevezük magát a keresést, a kutatást.

Igy összegezi elmult életét az agg költő, akinél jobban csak igen kevesen tudták pa-

pirra vetni a lélek látomásait és a kimondhatatlan, sejtelmes érzéseket, amelyek mindig a halál közelségét lehelték munkáiban. A „Kék madár“ nagy mesélője mondott valami újat nyilatkozatában? Aligha. Vallomásaiban nincsen semmi különös, semmi „eredetjeskedő“ és mégis oly megrázó, mint valami halk, fájdalmas, utolsó sóhaj. Mert Maeterlinck nem mondotta el éppen azt, amit a Kék madár költőjétől elvárt volna a világ, nem beszélt arról, hogy megtalálta-e álmainak kék madarát, az élet értelmét, boldogságát... (cs. p.)

Szobafestést, mázolás és bútorfényezést
ledolcsóbban készít Kovács, Gombos és Mihályi üzeme.
Deák Ferenc utca 8/b.

A Szegedi Ipari Vásár egyik érdekessége: a kiállításra kerülő árvizi királycsónak

Nagy érdeklődés nyilvánul meg, különösen a Felvidékről a vásár iránt

(A Délmagyarország munkatársától.) A Szegedi Ipari Vásár rendezőbizottságának közlése szerint a vásárterület már csaknem egészen le van foglalva a jelentkező kiállítók részére, annak ellenére, hogy a vásár csak másfél hónap múlva nyílik meg. A vásár látogatottságát illetőleg kitűnő kilátásai vannak a vásár vezetőségének, tekintve, hogy vidékről máris feltűnő nagy érdeklődés mutatkozik. Ez az érdeklődés különösen a Felvidékről tapasztalható. A felárú utazás és filléresvonatok révén sikerül is elérni a vásárnak, hogy nagyszámú vidéki közönséget hoz Szegedre.

Az idei vásár számos meglepetéssel szolgál a szegedi közönségnek. A kiállítási tárgyak sokszínűsége mellett olyan érdekességekről is

gondoskodik a vezetőség, mint például az *árvizi királycsónak kiállítása is*. Az árvíz idején, amikor a rommá pusztított várost meglátogatta a király, ezen a csónakon tekintette meg a püsztulást. A csónak magántulajdonba került és még soha nem állították ki. A vásár vezetőségének most sikerült a tulajdonostól a kiállítás időtartamára megszerezni a csónakot abból az alkalmából, hogy 60 évvel ezelőtt öntötte el Szegedet a Tisza. Egyébként ez a csónak a jelenlegi tulajdonos halála után majd a múzeum tulajdonába kerül.

A vásárral kapcsolatos minden ügyben készséggel áll az érdeklődők rendelkezésére a vásár irodája: Horváth Mihály-utca 3., telefon: 14—15.

Istené az áldás

Írta: BEREY GÉZA

Lágy szemre kapálnak a szöllőben. Tempósan, ingujjra vetkőzve halad a munka. A beszédebbje elmélázva emlékezik, a többiek hallgatva huzzák a kapát, V-alakban, tetőiránt haladva, mint költöző darvak az őszi égen. Tul a barázdán hammosolyu lányok-menyecskek fürgélkednek, hajladoznak a burjadtlombu tőkék körül, néha felegyenesednek, figyelnek, ha olyan jut eszébe valakinek, amit érdemes elmondani és meghallgatni is. Hegyezi fülét, fél szemmel átátpillant hozzájuk kapája mellől Anti. Nagydarab gesztenyebarna suhanc, csak lopva mer a lányok felé nézni, fél, hogy kinevetik. Lapulva figyel, mint a nyúl s lát-hall mindent. Rokonság jussán bizalmasa a gazdának, emiatt alvincellérnek titulálják. Nem is megy még emberszámba, kivéve, ha ingerlik. Ilyenkor tanácsos előle tisztulni, mert fenemód kemény ökle van, meg verekedős is, mint minden fajtája. A munkában élen halad. ő szabja az iramot. Mellette Károly, a szomszéd vincellér sehogyan sem tud vele lépést tartani. Gyakran baba is lépdel a hizót életni, meg a kis borjut ajnározni. Azt is tudja mindenki, hogy hazajáró lelkét a savanyu vinkó is huzza. Ő írta volt emlékezetes levelében sógorának Argentinába: „oszt tudass afelől is, hogy nálatok nagyobb-e a négypénzes pohár, mint idebaza, mivelhogyha csakannyi, akkor igazán semmi értelmét se látom a magam részéről az egész Amérikanak...“

Az utfelől való oldalon Gáspár István huzza

az életigát. Komor pillantásokkal egyengeti a akkor enyhül fel némiképp, ha patkányszemű kölyke jut eszébe, akiért még az anyóst is elnézi a házba. Rágondol és meletet érez szívetáján. Hajnalban, amikor eljött hazulról, cukorfütyültöt ígért neki, de hát — a "ene essen bele ebbe a Murokba — nem ad hitelbe szombatig.

... De nécsak... be remek ez a gyöngyszöllő. Szinte kacag az emberre. Oh, te viaszár-ga hamvas gyönyörűség, a Jóisten is Janikának teremtett...

Körülnéz. Vajjon nem figyelik-e? Lassan utánanyul, kemény körmei közt elcsipi a kocsányt s a hamvas jószágot gyöngéden becsusztatja inge alá. Utána nagy lendülettel hasítja a zsiros földet, izmait eléggült öröm feszíti; hogy nem látták meg.

Pedig meglátták. Gábor, a vincellér, aki se-reghajtóként forgolódik a hátuk megett s el-egyengeti a műhibákat. Biz' ő látott mindent, de nem emelt érte szót. Türtözteti a természetét és visszafojtja lelkiismerete mélyére a tiltakozás felbukkanó buborékát. A célszerűtlen szóváltás hátráltatja a munkát, meg talán tudja is azt, ami Gáspár István lelkébe végbement.

Az emésztetlen falat végre is megfekszi a gyomrát. Nézi, hogy István milyen viszolygós háttal egyengeti derekát, kirobban belőle a kutyáikodás:

— Milyen jó a tartása annak a kapának, Pista bácsi...

táblaszélt, hisz' becsület kérdése, hogy egyenesen álljon, mint a nyíl. Gondbarázdás arca csak

— Jó biz'a. Azért választottam egy bót portéka közül.

— Ertsünk szót, Pista bácsi — ellenkezik a vincellér —, nem a kapának jár a dicséret, hanem a gazdájának. Olyan rangosan illeg-billeg, mint aki menyecske körül forgolódik...

— Ugyan, ugyan, mi jut eszedbe. Hát gondolhatok én olyasmire? Nekem már csak az ad gondot, ami után élek...

— Nem olyan öreg ember még Pista bácsi... — kötődik tovább a vincellér.

— Abbizon. Nagypám, szegény, öregebb lenne, ha még élne... Aztán meg tudod. Szent Mihály nap után egyre megy, akármerről fuj a szél. Csak hideg a mind.

— Hát mondhatom... — mereng el a vincellér. Szent Mihály napjától ugyanis eszébe jut az ős és az ősről — Lujzi, a tehén, amelyik nem türi a fejét és szüret után el kell adni. Pedig az asszony hallani se akar róla, hogy eladják. — „Nem azért mondom, hogy saját nevelés, de szó, ami szó, olyan akurátus tehén nincs több a sós-pusztai csordán... Azt mondja a minap Hersliné a boltban: „no, megrakhatod a tüzet, Hani, mindjárt ránksteledik. Már jön a Nőegylet a Sósóról, persze elől a Gábrisék tehene. Olyan gangos a járása, mintha ő volna a kapitány“... — Hát ezért nem engedni, hogy kihajtsam a vásárba, pedig csak az lesz a nóta vége, mert, ha nem állok mellette, mikor fejni kell, elég, hogy egy ujjal nyuljon hozzá az asszony, összehorzong a bőre és rug, mint a paripa... Olyankor futhatok répalevél után neki. De ha rossz kedvemben talál, akkor egy testhezálló bírsubogóval látom el a baját...

Felemeli a fejét és átnéz a nők felé

— Te Ágnes, nem voltam reggel jelen a fe-